

Utilstrekkelig

Før var det travelt, men givende å jobbe på DPS. Nå er det deprimerende.

TEKST

Gunhild Rindal Kulbotten

PUBLISERT 1. november 2019

PSY
KOL
OGI

EMNER

Utilstrekkelig

Sykemelding

I går hadde jeg 41 saker til fordeling. Jeg fikk fordelt fem. Til behandlere som har mer enn nok fra før. Forhåpentligvis resulterer det ikke i flere sykemeldinger.

En av sakene skulle jeg prøve å avslutte. Behandler er sykemeldt, men skrev i siste notat at det gikk veldig bra. Pasienten har heller ikke tatt kontakt på en måned. Jeg ringer. Pasienten sier vedkommende ikke ønsker å svare nå. Jeg hører folk i bakgrunnen. Da er vedkommende forhåpentligvis fortsatt i aktivitet. Lover å ringe igjen på et tidspunkt som passer vedkommende (men ikke meg).

Den første pasienten har ikke møtt på lenge. Vedkommende åpner ikke for psykisk helseteam som skal kjøre til timen. Vi har meldt bekymring til fastlegen, men ikke fått noe svar. Pasienten liker ikke fastlegen, men står fortsatt på venteliste for å få byttet. Pasienten ser ut som et levende skjelett. I sommer kjøpte jeg næringsdrikk til vedkommende, som ikke hadde penger selv. Vi har hatt møte med NAV. Vedkommende har penger nå – og næringsdrikk på blå resept, men ikke matlyst. Autoseponert Remeron. Klarer ikke følge en samtale her. Det er for krevende. Sier selv det er på grunn av matmangel. Vil ikke innlegges. Har gitt opp. Skal jeg gi opp vedkommende også?

«I går hadde jeg 41 saker til fordeling. Jeg fikk fordelt fem»

Skulle vært på do, men telefonen ringer. Det er fra en bolig. Deres bruker, vår pasient, utskrives i dag etter alvorlig intox, det andre på kort tid. Trenger oppfølging, men behandler her har sluttet. Boligen trenger dessuten veiledning herfra. Prøver å si at kommunen har psykologer som kan veilede, men dette er ikke en kommunal bolig, selv om kommunen kjøper tjenesten. Dessuten vil ikke pasienten ha noe med kommunen å gjøre. Jeg vet jeg ikke har noen å fordele saken til. Må ta den selv, men kjøper meg tid til i morgen ved å si at jeg skal undersøke på teammøtet og dessuten lese epikrise fra sykehuset når den er klar.

Etterpå har jeg en pasient jeg har fulgt lenge. Vedkommende har hatt utallige innleggelser, og det har vært mye bruk av tvang. De siste årene har det ikke vært noe av dette. I dårlige perioder har jeg møtt vedkommende daglig for å unngå innleggelser og tvang nå som mestringsstrategier som alkohol og selvskading er en saga blott. Ved forrige nedtur var jeg for presset, og oppfølgingen ble for dårlig. Pasienten sa i etterkant at det opplevdes ikke helt forsvarlig. Nå er det tungt igjen. Ingen av oss har mer å gå på. Jeg sender vedkommende videre til sentralsykehuset – selv om jeg vet det er faglig uklokt og et stort tilbakeskritt.

Ringer den første pasienten igjen. Det var den lunsjen. Pasienten lukter lunta med en gang og hevder vedkommende trenger tett oppfølging og på ingen måte er klar for å avsluttes, selv om aktivitet går bra. Blir fortvila. Lurer på hvor mange som venter. Vedkommende sier til slutt at vedkommende ikke orker fortsette samtalen. Den fortsetter i meg – og sikkert i vedkommende også. Hvordan skal jeg orke dette.

Halve dagen har gått. Jeg har ikke fått hjulpet noen. Jeg kjenner meg så utilstrekkelig. Hva gjør jeg her?

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 56, nummer 11, 2019, side 865

TEKST

Gunhild Rindal Kulbotten, foretakstillitsvalgt for Norsk psykologforening ved Sykehuset Innlandet